

LEBENS | We know
books

ADRIAN

MCKINTY

INSULA

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA NĂSTASE

LITERA

București

„Să nu te temi! Ostrovu-i plin de zvonuri,
De sunete și dulci cântări ce-mbată,
Dar rău nu fac.“¹

William Shakespeare, *Furtuna*, 1611

„Mă înfrupt
Din amăreală și dulceață,
Înainte ca
lucrul acela
lucrul acela
de afară
Să vină.“

Oodgeroo Noonuccal, „Not My Style“

---

¹ *Furtuna*, actul III, scena 2, traducere de Leon D. Levițchi, în William Shakespeare, *Opere*, vol. 8, Editura Univers, 1990, pp. 387–388

Un corb cu ochi galbeni, sceptici, o urmărea dintr-un eucalipt lovit de trăsnet.

Corbul era moartea.

Dacă croncănea, era moartă. Dacă zbura spre Jacko și el se întorcea să se uite, era moartă.

Corbul o urmărea cu capul lăsat într-o parte.

Se târî prin iarba aspră, ajunse la copac și se opri să-și tragă răsuflarea.

Își șterse transpirația de pe frunte cu marginea de jos a tricoului și încercă să soarbă umezeala.

Se strecură, după un minut de odihnă, dincolo de eucalipt, până la marginea câmpului. Acum, între ea și Jacko nu se întindea decât plaja. Nici o urmă de vegetație. Nici o ascunzătoare. Nu prea mai avea sens să se târască pe burtă.

Încet, foarte încet, se ridică în picioare.

Mută cu grijă maceta din mâna stângă în dreapta. Era o lamă veche, grea și roasă de rugină. Strânse mânerul crăpat din lemn, sperând să nu se rupă de tot când va lovi.

Își luă inima în dinți și avansă pe furiș.

Mai ucisese înainte - somon, păstrăv, rață.

Acum era diferit, nu? Foarte diferit.

Era vorba de o ființă umană.

Jacko stătea cu spatele la ea, cu picioarele întinse peste butoiul de petrol. Deși veche, pușca pe care o ținea atârnată pe umăr părea cât se poate de periculoasă.

Se apropie încet, încet, pășind în picioarele goale pe pietre și prundiș.

În golf, ceva uriaș mișca sub apă, nu departe de țărm. Avuseseră dreptate să nu încerce să scape înot. Era aripioara dorsală a unui rechin alb. Jacko îl văzuse și el. Se ridică, duse arma la umăr și trase. Pușca bubui puternic, sfâșiind tăcerea și speriind cocostârcii și pescărușii.

Se uită înapoi la corb.

Nu se clintise. Stătea în continuare pe cea mai înaltă ramură a copacului înnegrit și o privea impasibil. Mai văzuse scene ca aceasta și, fără îndoială, aștepta un stârv.

Era evident că Jacko ratase. „La naiba!” mormăi cu pușca în mâini, cu ochii la rechinul care se îndepărta.

Speră să lase arma jos, dar bărbatul n-o făcu.

Stătea acolo, nemișcat, privind oceanul.

Olivia rămăsese întinsă în fața lui, imobilă.

Aparatul de emisie-recepție începu să pârâie.

Jacko trase mânerul închizătorului în spate, și cămașa de bronz a glonțului căzu pe nisip. Împinse închizătorul înapoi, vârând un cartuș nou pe țeavă.

Știa că dacă scotea cel mai mic sunet acum și bărbatul se întorcea, ar fi primit un glonț în piept. Se pricepea la arme, căci se prefăcuse că-i plac ca să petreacă mai mult timp împreună cu tatăl ei. Știa că, de la această distanță, rana de ieșire provocată de o armă de calibrul .303 ar fi avut diametrul unei mingi de baseball.

Rămase locului, așteptându-l să pună pușca la loc pe umăr, dar Jacko nu făcea decât să privească valurile, mormăind pentru sine.

Avea soarele în spate, iar umbra ei urma să intre în câmpul lui vizual, ceea ce nu-i convenea deloc. Ar fi preferat orice altă modalitate să se apropie de el, însă nu avea de ales. Dacă bărbatul s-ar fi uitat spre stânga, i-ar fi văzut capătul umbrei.

Cel puțin vântul era de partea ei.

Pescărușii aterizară și cocostârcii reveniră în apă.

Soarele îi ardea gâtul și brațele expuse.

În sfârșit, Jacko își agăță pușca pe umăr și se așează. Își scoase bricheta și își aprinse o țigară. Trase un fum, apoi vârî bricheta înapoi în buzunar.

Făcu un pas timid înainte. Umbra avansă și ea.

Jacko nici nu clipi. Ajunsese la mai puțin de cinci metri de el. Bărbatul se lăsă pe spate și suflă fumul spre cer. Mai făcu un pas. Mai întâi degetele, apoi talpa și, la urmă, călcâiul. Lăsă piciorul jos fără să facă nici un zgomot.

Degete, talpă, călcâi.

Încă un pas.

Și încă unul.

Până la...

Un șoc scurt, ascuțit de durere pură.

Gâtul crestă al unei sticle sparte îi intrase în călcâi.

Își mușcă buza ca să nu țipe. Umbra ei se clătina de la stânga la dreapta de parcă ar fi încercat să-i atragă atenția bărbatului. Cu ochii jucând în lacrimi, se așează cu picioarele încrucișate. Sângera, dar rana era superficială. Apucă bucata de sticlă și o scoase din picior. Își linse degetul arătător și frecă rana. Durerea se mai atenuă. Luă o piatră plată și o apăsă pe tăietură. Sângerarea încetini. Mai mult nu putea face și, în orice caz, nu putea rămâne toată ziua acolo.

Se ridică și mai parcurse câțiva metri cu pași șovăielnici.

Umbra trădătoare era chiar în fața ochilor lui Jacko.

Tot mai aproape.

Putea citi inscripția de pe spatele tricoului fără mâneci, ud de transpirație, pe care îl purta bărbatul. O stea roșie deasupra cuvintelor BINTANG BEER.

Îl putea mirosi. Jeg, fum de țigară și ulei de motor.

Era liniște. Ecourile focului de armă se stinseseră, nu se mai auzea decât susurul apei prin strâmtoare.

În stânga ei, soarele evapora ultimele fire din ceața dimineții. În aer începea să se simtă deja căldura. Urma o zi caniculară, cu peste patruzeci de grade Celsius.

Își aduse brusc aminte că era 14 februarie. Ciudată această inversare a sezoanelor, își spuse. Acasă la ea temperatura n-ar fi trecut de 5 grade.

Ziua Sfântului Valentin.

Cu fix douăsprezece luni în urmă, Tom se prezentase la prima ședință de masaj la clinica din vestul orașului Seattle. Ningea. Când se întinsese pe masă, încă mai avea fulgi de zăpadă în păr.

Ce diferență, după numai un an.

Pe vremea aceea nu avea copii, era cât pe ce să-și piardă locul de muncă și trăia într-un apartament igrasios, lângă plaja Alki. Acum, era căsătorită, responsabilă pentru doi copii și pe punctul să omoare un bărbat pe care abia dacă-l cunoștea, pe o plajă diferită, aflată în partea cealaltă a globului.

Mai făcu trei pași și ridică maceta.

1

Pe indicator scria: ALICE SPRINGS – 25, TENNANT CREEK – 531, DARWIN – 1517.

Femeia se opri să reflecteze câteva secunde.

Dacă ratau ieșirea spre Alice, ar fi fost nevoiți să străbată încă cinci sute de kilometri (adică peste trei sute de mile) până la cea mai apropiată sursă de mâncare, apă sau benzină. În jurul autostrăzii pustii nu se vedea absolut nimic. Radioul pierduse frecvent semnalul în ultimele douăzeci de minute, dar acum recepția părea să fie ceva mai bună. Reușea să-i distingă vocea lui John Lennon, care cânta melodia „Come Together”.

Era capabilă să recunoască aproape orice cântec al Beatșilor după numai câteva măsuri sau frânturi de versuri. Părinții ei îl idolatrizaseră pe John Lennon, la fel ca aproape toată lumea de pe Goose Island, unde rețelele de televiziune și internet funcționau cu intermitență, în avantajul muzicii. Cântecul se opri și un DJ își începu litania: „Ați ascultat «Come Together», melodia de deschidere a albumului *Abbey Road*. Mai de vreme ați putut asculta «Hey Jude». Cine mi-ar putea spune pe ce album figurează «Hey Jude»? ”

DJ-ul se opri ca să le dea timp ascultătorilor să răspundă.

– N-a fost pe nici un album. A apărut pe un single de patruzeci și cinci de rotații pe minut, șopti Heather.

- Nu, nici să nu încercați să sunați. Nu era un concurs, ci o capcană. „Hey Jude“ n-a fost lansat pe nici unul dintre albumele Beatles originale, ci doar pe compilații. Ei bine, prieteni, sper că vă bucurați de răcoarea de la miezul nopții, când înregistrăm cea mai scăzută temperatură a zilei - treizeci și șase de grade Celsius, adică pentru noi,ăștia mai bătrâni, nouăzeci și șase virgulă opt grade Fahrenheit.

Tom mormăi ceva prin somn, așa că ea dădu volumul mai încet. Îl aștepta o dimineată plină și avea nevoie de fiecare secundă de odihnă pe care o putea prinde. Se întoarse ca să arunce o privire la copii. Dormeau și ei, deși Owen se jucase multă vreme cu telefonul, sperând degeaba să găsească un semnal Wi-Fi în mijlocul deșertului. Olivia ațipise înaintea lui. Heather verifică să aibă amândoi centurile de siguranță bine strânse, apoi își întoarse atenția la drumul pustiu.

Conduse mai departe.

Zdrăngănitul transmisiei. Moliile în lumina farurilor. Huruitul roților Toyotei pe asfalt.

Își spuse că filmele din seria Mad Max fuseseră atent editate pentru ștergerea plictisului inevitabil al deplasărilor prin interiorul Australiei. Începând de la Uluru, peisajul rămăsese neschimbat. Te făcea să-ți fie dor de stresul unei dimineți agitate cu ambuteiaje pe West Seattle Bridge. Nu se vedea nici o altă mașină; doar zgomotul Toyotei și bâzâitul radioului. Nu erau nici oameni, dar, lângă un indicator de drum în lucru, se vedeau câteva utilaje verzui, acoperite de praf, ca niște mastodonți adormiți.

După o vreme se întrebă dacă nu cumva greșise la un moment dat. Nu se vedea nici un indicator care să indice apropierea unui oraș sau aeroport. GPS-ul, care nu se mai actualizase de multă vreme, îi arăta că

sunt pierduți în mijlocul unei întinderi albicioase, prin Teritoriile de Nord.

Drumul devenise mai prost, ceea ce îi accentua îngrijorarea. Căută disperată un semn de viață prin parbriz sau pe geamurile laterale.

Nimic.

Fir-ar să fie, probabil că la șantier cotise pe un drum greșit...

Un cangur enorm, gri, îi tăie calea.

- La naiba!

Apăsă puternic pe frână și mașina se zgudui violent, oprindu-se cu scrâșnet de roți. Aruncați în față și trași înapoi de centurile de siguranță, Tom și copiii gemură prin somn, fără să se trezească însă.

- Uau! exclamă cu ochii la cangurul înalt de un metru și jumătate, înlemnit în fața mașinii.

Trecuseră la mustață de un accident grav. Îi tremurau mâinile și respira cu greutate. Avea nevoie de aer. Puse maneta de viteze la punctul mort și opri motorul, fără să stingă farurile. Deschise portiera și ieși în noaptea caldă.

- Cară-te! îi spuse cangurului uriaș. Nu pot să trec dacă stai în mijlocul drumului.

Animalul continua să o privească impasibil.

- Cară-te! strigă bătând din palme.

Cangurul nu făcea decât să se holbeze la mașină. Cum naiba nu înțelegea un lucru atât de simplu?

- Cred că e orbit de faruri, stinge-le, auzi o voce din beznă, din dreapta.

Heather tresări speriată și se întoarse, descoperind un bărbat la numai câțiva metri de ea. Când aflase că pleca în Australia, Carolyn o avertizase cu privire la „cei mai periculoși șerpi și păianjeni de pe pământ“, iar când văzuse că nu se lăsa descurajată, îi trimisese o listă de filme despre autostopiști uciși de maniaci

prin savană: „Este un gen cinematografic de sine stătător, Heather! Sunt convinsă că se inspiră din realitate“.

Heather văzuse doar unul, *Wolf Creek*, dar îi fusese suficient.

– N-am vrut să te sperii, spuse bărbatul.

Inima îi bătea de să-i spargă pieptul, dar vocea omului era atât de calmă, de amabilă și de liniștitoare, încât o potoli aproape instantaneu.

– Ah, îmi cer scuze, ce spuneți despre faruri?

– Probabil că l-au orbit. Stinge-le și mai așteaptă un minut.

Intră înapoi în Toyota și se execută. Bărbatul mai rămase puțin lângă mașină, apoi se îndreptă spre cangur:

– Hai, băiete, du-te! strigă bătând din palme.

Cangurul întoarse capul, îi privi pe rând, cu aparentă indiferență, după care porni țopăind în ritmul lui și dispăru în noapte.

– Am învățat ceva nou. Vă mulțumesc din suflet, îi spuse întinzându-i mâna.

Omul i-o acceptă și i-o scutură de câteva ori. Cam la șazeci de ani, nu era foarte înalt și avea părul negru, cârlionțat. Era îmbrăcat cu un tricou roșu, bermude de blugi și șlapi în picioare. Ajunseseră în Australia cam de o lună, dar era primul aborigen pe care îl vedea. Tocmai aici, în mijlocul pustietății.

– Nu ești de pe aici, nu-i așa? o întreabă.

– Nu, chiar deloc. Numele meu este Heather și sunt din Seattle... din America.

– Pe mine mă cheamă Ray. Nici eu nu sunt de aici. Am venit pentru spectacol, eu și cu gașca mea, adică.

– Gașca ta?

– Da, am venit pentru spectacol. Venim în fiecare an.

Cum ochii i se adaptaseră la întuneric, descoperi cu surprindere un grup numeros lângă șosea, în deșert. De

fapt, era o tabără în toată regula. Douăzeci sau poate treizeci de persoane, oameni mai în vârstă sau copii. Majoritatea dormeau, dar câțiva se aciuaseră în jurul unui foc aproape stins.

- Vrei să ajungi la Alice? o întrebă Ray.

- Da, la aeroport. Dacă o țin tot înainte...

- Nu e bine. Semnalizarea aproape că nu există. Șoseaua asta te duce într-un cerc larg prin savană. Întoarce-te acolo unde ai trecut pe lângă un șantier și fă la dreapta. Ar trebui să ajungi la Alice în cincisprezece minute. Nu e trafic deloc.

- Mulțumesc.

Ray răspunse cu o scurtă înclinare din cap. Se lăsă un moment de tăcere stânjenită. Heather parcă n-ar fi vrut să încheie conversația.

- Despre ce spectacol vorbeai?

- Cel din Alice Springs. Este evenimentul anului prin părțile astea. Albilor nu le place când ne așezăm pe lângă oraș, dar nu ne pot împiedica să venim la show.

- Ce fel de show? Un fel de festival?

Ray aprobă din nou.

- Cam așa ceva. Târg de vite, cu mâncare, muzică live și un parc de distracții pentru copii. Vin oameni de la sute de kilometri distanță. De obicei se ține în iulie, dar anul ăsta l-au pus mai devreme. Vin grupuri din toate provinciile, chiar și din Queensland. Ai mei merg pe jos de trei zile.

Aruncă din nou o privire mirată spre „gașca“ lui. Toți oamenii aceștia - bunici, părinți, copii mici - traversau de trei zile deșertul?

- Tovarășii mei n-au văzut niciodată un american. O să aibă despre ce vorbi zile în șir. Vrei să trecem să-i salutăm rapid?

Heather petrecu câteva minute împreună cu familia lui Ray – cei care nu dormeau –, în special, nepoata lui, Nikko, și soția, Chloe. Aceasta din urmă îi admiră cerceii, iar Heather insistă să i-i ofere, ceea ce femeia acceptă, dar nu înainte ca Ray să-i dăruiască la schimb un briceag miniatural, fabricat chiar de el.

– Mânerul este din lemn tare, de eucalipt, și lama, din oțel de meteorit, îi explică.

– Oțel de meteorit?

– Da. Din ăla care a picat la Wilkinkara.

Briceagul era gravat cu păsări emu și canguri pe o parte și cu ceea ce i se păru că reprezenta Calea Lactee pe partea cealaltă. Era un obiect superb. Heather clătină energic din cap.

– Nu pot accepta! Cred că face câteva sute de...

– Cu puțin noroc aș putea lua douăzeci de dolari pe el. Ia-l. E un *dinkum* corect. Un schimb. Cerceii pentru cuțit. Vezi inelul de la baza mânerului? Am auzit că dacă îți agăți acolo cheile și îl treci prin scannerul de la aeroport, lângă telefonul mobil, te lasă să te urci în avion cu el. Își închipuie că-i un fel de breloc.

Cum nu-l putea convinge să-și păstreze cadoul, îl acceptă politicoasă. Urcă în Toyota, își luă rămas-bun fluturând din mână, demară și se întoarce la indicatorul ce semnala lucrările. De această dată nimeri drumul corect spre Alice Springs. Pe măsură ce orașul se apropia, șoseaua căpăta personalitate. Din întuneric începeau să iasă case și magazine. Văzu câteva focuri de tabără, cu bărbați și femei adunați în jur. Alți indigeni, veniți tot pentru festival, își spuse.

Telefonul reuși să prindă semnal GPS. Radioul reveni la viață. „La următoarea intersecție, virați la dreapta spre aeroportul Alice Springs“, o anunță brusc Google Maps cu puternic accent australian.